

РЕШЕНИЕ

№ 1186

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10447** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] – [населено място], представлявано от управителя С. Й. М., чрез адв. Б. К.-САК срещу Решение № 189005 от 01.09.2020 г. по НАХД № 10140/2019 г. на СРС, 97 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/№ 22-005891/31.05.2019 г., издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда“-гр.С.. Навеждат се твърдения, че решението е неправилно и необосновано. Сочи се, че СРС не е изследвал обективно събраните доказателства. Навежда доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, като не са спазени разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли за присъждане на сторените съдебни разноски съгласно представен списък.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“-гр.С., чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на [фирма] – [населено място], представлявано от управителя С. Й. М. срещу наказателно постановление №

22-005891/31.05.2019г., издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда“-гр.С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, затова че на 01.04.2019г. в Поделение „М.“, находящо се в [населено място], [улица], в качеството на работодател, не е изпълнил задължително предписание за спазване на трудовото законодателство, а именно : предписание под № 1, дадено с ПИП с изх. № ПР1903190/19.02.2019г. : „Продължителността на извършения труд на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не превишава размера на разрешената продължителност за 1 месец - 30 часа, съгласно разпоредбата на чл. 146, ал. 2, т. 1 от Кодекса на труда.“ Предписанието е със срок на действие от 20.02.2019 г.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препащане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила – съответно на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а наложената имуществена санкция в предвидения в закона минимален размер е съответна на деянието.

Решението е постановено при спазване на материалния закон.

Настоящата касационна инстанция счита жалбата за неоснователна поради липса на съществени нарушения на производствените правила при издаване на АУАН и НП. В конкретния случай, в съставения АУАН и в процесното НП ясно, точно и конкретно е описано извършеното нарушение по начин, позволяващ на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да разбере същността и пределите на обвинението и въз основа на това да защити правата си в пълен обем. Описаната в АУАН и възпроизведена в НП фактическа обстановка, установена и по делото, позволява да се направят еднозначни правни изводи относно квалификацията на нарушението и приложимия материален закон, така че за санкционираното лице е била налице възможност да организира пълноценно защитата си срещу предявеното му с АУАН обвинение. Неоснователни са възраженията на касатора, че датата на извършване на нарушението е неправилно определена. Датата 01.04.2019г. е първият работен ден след изтичане на месеца, в който е положен извънредния труд.

Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ. Съгласно тази разпоредба който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Изпълнителното деяние на това нарушение е неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство.

Задължителното предписание е вид принудителна административна мярка съгласно чл.404 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство. С предписание под № 1, дадено с ПИП с изх. №

ПР1903190/19.02.2019 г. е въведено следното задължение: „Продължителността на извършения труд на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не превишава размера на разрешената продължителност за 1 месец - 30 часа, съгласно разпоредбата на чл. 146, ал. 2, т. 1 от Кодекса на труда. Предписанието е със срок на действие от 20.02.2019 г. занапред. Несъстоятелни са доводите на касатора за нищожност на предписанието поради непосочване в него на краен срок за изпълнението му. Спазването на трудовото законодателство е законово задължение, което не следва да се обвърза със срок, различен от действието на конкретната правна норма. Задължителното предписание е индивидуален административен акт, за който няма наведени твърдения че е бил оспорен от дружеството, поради което е влязло в сила. Следователно предметът на неизпълнение е достатъчно конкретно и ясно определен както в АУАН, така и в НП.

Изложеното мотивира настоящата инстанция да остави в сила решението на СРС като материално законосъобразно.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 189005 от 01.09.2020 г. постановено по НАХД № 10140/2019 г. на СРС, 97 състав, което потвърждава наказателно постановление № 22-005891/31.05.2019г., издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда“- [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя С. М. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- [населено място] съдебни разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.